

- 9) Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia art. 14 ust. 1 i art. 7 ust. 5 rozporządzenia nr 659/1999 poprzez niezgodne z prawem z zakresu pomocy państwa zarządzenie zwrotu i zobowiązanie do zaniechania w art. 4 ust. 1 i art. 4 ust. 4

Żądaniem zwrotu na podstawie art. 4 ust. 1 nie jest objęta „pomoc”, lecz zyski DPAG z uregulowanych cen przesyłek. Zdaniem skarżącej nie jest możliwe dochowanie zobowiązania do zaniechania poprzez zmniejszenie „pomocy”. Zmniejszenie „dotacji do emerytur” nie odniosłoby skutku na poziomie „przewagi komparatywnej”. Zaniechanie zgodnie z art. 4 ust. 4 wymaga zmiany regulacji cen i wkracza zatem w niezależność skarżącej w zakresie określania cen.

- 10) Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia art. 6 TUE, art. 41 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zasady dobrej administracji oraz art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 ze względu na nieadekwatnie długi czas trwania postępowania i beczynność Komisji.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie T-157/01 Danske Busvognmænd/Kommission, Rec. s. II-917.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 PreussenElektra, Rec. s. I-2099.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L z 4.1.2003 r., s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2012 r. — Bayerische Motoren Werke przeciwko OHIM (ECO PRO)

(Sprawa T-145/12)

(2012/C 165/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bayerische Motoren Werke AG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Onken)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie R 1418/2011-4;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ECO PRO” dla towarów należących do klas 9 i 12 — międzynarodowa rejestracja (IR) nr W 1059979

Decyzja eksperta: Odmowa uznania ochrony międzynarodowej rejestracji wskazującej Unię Europejską

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza niesłusznie uznała, iż międzynarodowa rejestracja znaku towarowego strony skarżącej nie miała charakteru odróżniającego w rozumieniu tego artykułu.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2012 r. — Wünsche Handelsgesellschaft International przeciwko Komisji

(Sprawa T-147/12)

(2012/C 165/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci K. Landry i G. Schwendinger)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM 02/09 z dnia 16 września 2011 (C(2011) 6393 wersja ostateczna);

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM 02/09 z dnia 16 września 2011 r. (C(2011) 6393 wersja ostateczna), w której stwierdza się, że nie jest uzasadnione umorzenie należności celnych przywózowych w konkretnym przypadku, który dotyczy dokonanych przez skarżącą przywozów z Chin w roku 2004 i 2006 konserw grzybów gatunku *Agaricus*.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego ⁽¹⁾

— Skarżąca kwestionuje ocenę Komisji, jakoby w niniejszej sprawie wystąpił błąd niemieckiego organu celnego.

— W każdym razie skarżąca nie rozpoznała (rzekomego) błędu. Działającej w dobrej wierze i doświadczonej skarżącej nie można zarzucić braku staranności. W obliczu złożonej sytuacji prawnej i długoletniej praktyki organów niemieckich może ona mieć uzasadnione oczekiwania.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 239 kodeksu celnego

— Komisja naruszyła formalnie prawo, odmawiając wprost umorzenia należności celnych przywózowych na podstawie art. 239 kodeksu celnego, wskazując jedynie na wyłączenie przewidziane w art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego, bez jakiegokolwiek własnej kontroli.

— Poza tym Komisja naruszyła materialnie prawo, gdyż nie uwzględniła, że występują tu „szczególne okoliczności” w rozumieniu art. 239 kodeksu celnego i spełnione były przesłanki umorzenia na podstawie tego przepisu.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia ogólnych zasad prawa

— Skarżąca zarzuca Komisji ponadto, że zaskarżoną decyzją naruszyła ustanowione w prawie pierwotnym zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności, dobrej administracji i równego traktowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2012 r. — Deutsche Post przeciwko Komisji

(Sprawa T-152/12)

(2012/C 165/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Post AG (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Sedemund, T. Lübbig i M. Klasse)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 i art. 2 oraz art. 4–6 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 stycznia 2012 r. w sprawie środka C 36/2007 (ex NN 25/2007) podjętego przez Niemcy na rzecz Deutsche Post AG (dokument Komisji nr C(2012) 184 wersja ostateczna);

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi łącznie 13 zarzutów:

A. Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności art. 1 oraz art. 4–6 decyzji Komisji z dnia 25 stycznia 2012 r. skarżąca podnosi:

1) zarzut: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

poprzez błędne i pozostające w sprzeczności z orzecznictwem Sądu w sprawie „Combus” ⁽¹⁾ zakwalifikowanie częściowego finansowania przez państwo odziedziczonych zobowiązań emerytalnych (Pensions-Altlasten) dawnego zakładu państwowego jako elementu pomocy;

2) zarzut: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i art. 1 lit. b) pkt (i) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ⁽²⁾

poprzez błędne zakwalifikowanie częściowego finansowania przez państwo odziedziczonych zobowiązań emerytalnych jako „nowej” pomocy;

3) zarzut: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

poprzez błędne potraktowanie uregulowanych wynagrodzeń jako elementu pomocy w sprzeczności z orzecznictwem Trybunału w sprawie „PreussenElektra” ⁽³⁾ oraz zakwestionowania samego (rzekomo) nieprawidłowego rozdzielenia kosztów między dwie grupy produktów jako elementu pomocy;

4) zarzut: błąd w zakresie kompetencji i błąd w ocenie oraz naruszenie zasady niedyskryminacji i obowiązku lojalnej współpracy z państwami członkowskimi

poprzez ingerencję ze skutkiem wstecznym w krajowe uregulowanie w sprawie wynagrodzeń mimo wieloletniej znajomości tego uregulowania i w sprzeczności z całą dotychczasową praktyką decyzyjną Komisji;